

25 maart 2018

JEZUS HUILT OVER JERUZALEM

Bijbellezing: Lukas 19, 28-44

Tranen van Jezus. De Zoon van God Die huilt. Daar heb ik eigenlijk tijdens de hele voorbereiding van deze preek over na lopen denken... Het raakte mij.

Tranen zijn sowieso iets heel teers... Als iemand huilt, roept dat vaak respectvolle stilte op. Het is een van de meest foute dingen om dan gelijk te gaan praten, te sussen, op te peppen enzovoort. Tranen zijn misschien ook wel heel *ongemakkelijk*. We zeggen vaak wel 'tranen mogen er zijn' of 'je hoeft je niet te schamen voor je tranen', maar als het ons zelf betreft, voelen wij die schaamte vaak wel. ... Tranen zijn teer. Vooral misschien wel als het volwassenen mannen betreft. Want kinderen, ja die huilen wel eens. En vrouwen zijn ook vaak wat gevoeliger, zo zegt onze huis-tuin-en-keuken-psychologie..., maar huilende mannen..., dat is zeldzamer... en dat maakt misschien daarom ook nog wel meer indruk.

Jezus. Een volwassen man van rond de 33 jaar huilt. Jezus, de Man van smarten..., Jezus de van God gezonden Mens, God Zelf als mens onder de mensen ... In Jezus zien wij *God Zelf* huilen. En dat maakt je helemaal stil...

En toch ga ik verder met iets over die tranen te vertellen. Wat is er aan de hand? Waar komen die tranen vandaan? ... En wat zeggen die tranen van Jezus voor ons mensen nu?

De tranen van Jezus kwamen eigenlijk op een heel apart moment ... Want er heerste op dat moment rondom Jezus juist een juichstemming! Iedereen mocht het horen! Al die jaren hiervoor was Jezus rondgetrokken met Zijn discipelen, had Hij het Koninkrijk van God aangekondigd dat Hij Zelf kwam brengen, maar steeds had Hij Zich teruggetrokken. Als mensen vol verbazing een genezingswonder zagen, of het zelf ondergingen, verbood Hij de mensen om over Hem te spreken. Het Koninkrijk van God moest inderdaad overal verkondigd worden, de nieuwe toekomst die God zal komen brengen mocht overal bekend gemaakt worden..., maar Jezus moest nog niet door de menigte als koning worden gekroond... Want Hij zal eerst een doornkroon ontvangen... en plaats op Zijn kruistroon moeten gaan innemen. Nu, dat moment is nu aanstaande. Binnen enkele dagen zal het Pasen zijn. En daarom mogen de mensen nu Jezus als Koning vereren en bezingen. Nu legt Jezus hen geen spreekverbod meer op. Nu hoeven zij over Zijn Koninklijke macht en heerlijkheid niet meer te zwijgen. En als de Farizeeën wat onrustig worden van al die roepende en zingende mensen om Hem heen - want ja: wat zal de Romeinse overheid hiervan vinden? Straks komen ze met geweld dit rumoer sussen met alle gevolgen van dien! - Jezus spreekt de Farizeeërs toe: 'de stenen zullen roepen, als dezen zouden zwijgen' (vers 40). Met andere woorden: 'laat ze roepen, laat ze juichen en zingen. Je kunt hen toch niet tot zwijgen brengen'.

En zo wordt Jezus zingend en juichend begeleid richting Jeruzalem. Jezus, de nieuwe Koning rijdt daarbij op een ezel. Zoals eens koning Salomo op een ezel de stad Jeruzalem binnen reed. Salomo, shalom, vrede. Jeruzalem, Jeru- shalom... stad van vrede. De ware Vredevorst rijdt de stad van vrede binnen... En daarom niet gezeten op een prachtig oorlogspaard met een tot de tanden bewapend leger om Hem heen ..., maar een eenvoudige groep zingende en juichende mensen rondom een onbewapend Man, die is gezeten op een ezeltje.

Als men bij de Olijfberg de bocht maakt, ziet men opeens Jeruzalem voor zich liggen (vers 41). Grote kans dat de massa mensen nu nog harder ging zingen en juichen... 'laat het maar horen dat wij eraan komen!...', maar op dat moment dat men Jeruzalem voor zich ziet liggen, begint Jezus te huilen. Wat ontluisterend...! De Koning huilt, terwijl

de menigte om Hem heen zingt en klapt en juicht. De Koning huilt... Wat is er aan de hand? Jezus huilt... *vanwege Jeruzalem*. Jezus huilt niet, omdat Hij aan Zijn aanstaande sterven moet denken en alles wat Hij in deze komende dagen zal moeten ondergaan... Jezus huilt bij de aanblik van Jeruzalem. Want terwijl de menigte mensen, Zijn discipelen en nog een heel aantal andere volgelingen, Hem bezingt en een looper van mantels voor Hem neerlegt..., blijft het in Jeruzalem stil. Geen zingende menigte mensen die de stad uitloopt om de aanstaande Koning binnen te halen. Geen warm welkom. Nee, over een paar dagen zal men Jezus te stad uitjagen met een kruis op Zijn rug..., dan zullen ze zingen en lachen en jubelen... omdat ze deze 'fake-koning' zullen gaan verhogen aan een kruis. ... Jezus huilt omdat Jeruzalem het niet begrijpt... en daarom die vrede die Jezus wil brengen straks aan haar voorbij zal gaan (vers 42): 'Och, dat u op deze dag zou onderkennen wat tot uw vrede dient. Nu echter is het verborgen voor uw ogen.' 'Jeruzalem, had jij maar begrepen wat Ik kwam doen..., maar je ziet het niet... en het zal aan jou voorbijgaan...'

Wat Jezus hier voorzegt..., dat is precies uitgekomen... De val van Jeruzalem in 70 n.Chr. Die vernietiging van de stad en van de tempel... dat is dus niet zomaar een noodlottig gebeuren... de tranen van Jezus plaatsen dat aanstaande vreselijke gebeuren in een kader: Jeruzalem heeft het aan zichzelf te danken. Want zij heeft het niet onderkend, zegt Jezus. Zij heeft zich afgesloten voor de vrede die God door Zijn Zoon Jezus kwam brengen. Al die jaren lang... Bij Jezus' geboorte klonk vanuit de hemel het 'vrede op aarde', maar in Jeruzalem bleef het toen stil. Ook al kwam een buitenlandse delegatie uit het Oosten vragen of er misschien een koning geboren was... En nu..., nu is het weer stil in Jeruzalem. Men laat het langs zich heen gaan. Men doet er niets mee. Men kan er niets mee. Jezus huilt, vanwege deze onwil..., vanwege dit onbegrip... Zijn komst met vrede, betekent daarom het oordeel over Jeruzalem. De Vredevorst luidt met Zijn komst tegelijkertijd het oordeel in. Want het is voor of tegen Jezus. En uiteindelijk kiest men inderdaad als Jeruzalemse bewoners 'tegen'. Men haalt Jezus de stad niet binnen, maar doet Hem vervolgens wel uitgeleide. Met het kruis op Zijn rug.

Jezus huilt vanwege Jeruzalem. Op zich vind ik het wel heel ontroerend mooi om over die tranen van Jezus te lezen - ik zal er straks nog iets over zeggen - maar in die tranen van Jezus weerspiegelt zich dus het oordeel van God. In die tranen van Jezus zie ik Gods liefde voor Zijn volk, prachtig! Maar ook het falen van Zijn volk... Het niet willen van ons mensen..., Het uiteindelijk niet eens meer zien, niet meer kunnen begrijpen. Wat ontzettend jammer! ... Straks zal buiten de muren van Jeruzalem vanaf het kruis klinken: 'het is volbracht!' En een paar dagen later zal buiten de stad de steen van het graf weggenomen worden en het opstandingslicht alles in een ander licht stellen... maar een aantal decennia later zal Jeruzalem alsnog in duisternis gehuld worden en de schaduw van de dood over haar vallen. Het is allemaal aan de inwoners van Jeruzalem voorbijgegaan...

Ik probeer iets te begrijpen van wat dit te betekenen heeft voor u en mij nu... Ik vind het moeilijk om daar woorden aan te geven. Maar blijkbaar kan die vrede die Jezus je wilt geven dus ook aan je voorbijgaan..., ja, kan je het *zelf* aan je voorbij laten gaan... Hier bij de poorten van Jeruzalem zien wij echt geen God vol wraakgevoelens die vol genoeg van plan is om de stad plat te branden..., nee, wij zien hier bij de poorten van Jeruzalem een kwetsbare volwassenen Man in tranen..., Jezus..., Die zo graag deze stad in Zijn vrede had *willen* laten delen..., maar die de kans niet werd geboden... en daarom de stad wel aan zichzelf moest overgeven... Jezus zei: 'nu is het verborgen voor jullie ogen' (vers 42). Van het niet willen... van het maar blijven uitstellen..., van het laten liggen... werd het uiteindelijk een niet-kunnen. Men *kon* het op het laatst niet meer begrijpen... niet meer

vatten... niet meer ontvangen. Het was voor hen verborgen geraakt. Ziende konden zij het niet meer zien, om het met een woord van Jezus Zelf te zeggen.

Al die keren dat God iets aan u of jou van Zichzelf liet zien..., al die momenten die je ontvangt om iets van Hem te horen of te leren, om iets van Hem te ervaren of te ontvangen... - in de kerk, op catechisatie, thuis - doe er alsjeblieft iets mee! Laat het niet langs je heen gaan.. Houd de deuren van je hart niet voor Jezus gesloten... Wacht niet te lang met keuzen maken in je geloof... Blijf u alstublieft niet in uw oude patronen hangen en in je vastgeroeste denkbeelden of bitterheid of eeuwige twijfel vastzitten..., in je ik-heb-nog-zoveel-andere-dingen-aan-mijn-hoofd..., nee: laat Jezus binnen. Zorg ervoor dat je de vrede van deze Vredevorst niet misloopt!

Ik vind het dan ook heel bemoedigend om volgende week hier voorin de kerk vier mensen te mogen zien. Vier jongvolwassen belijdeniskandidaten die die weg met Jezus zijn gegaan om Hem steeds meer te leren kennen, steeds meer van Hem te ontdekken en die alle vier – zo bleek tijdens de afgelopen aannemingsavond – er naar uitzien om de Here Jezus straks de eer te geven door te zeggen dat zij niet zonder Hem meer willen en kunnen.

Die tranen van Jezus doen mij de ernst van het geloof, van je geloofskeuzen, beseffen. In het Evangelie van vrede en liefde komt ook het oordeel mee. Alle vrijheid in Christus, maar geen enkele vrijblijvendheid. Het oordeel is niet straks, ooit, eens..., maar het is *nu*. Hier en nu in je leven vinden de beslissingen plaats. De tranen van Jezus laten de ernst hiervan zien. Tranen zeggen veel meer dan allemaal geroep en geschreeuw. Een huilende moeder maakt vaak meer indruk dan een tierende, roodaanlopende vader. De tranen van je vriendje doen veel meer pijn dan allemaal onderhuidse signalen dat er iets niet goed zit. Jezus' tranen doen de ernst van de situatie inzien.

Maar als ik nog een keer naar die tranen kijk..., wat is het dan ook diep ontroerend om dat betraande gezicht van Jezus te zien. In die betraande ogen zie ik de ogen van God. Zo gaan u en jij God blijkbaar aan het hart. Zo was en is God gesteld op Zijn volk Israël. Zo ontzettend dierbaar zijn wij blijkbaar voor Hem. Wij ontroeren Hem tot tranen, menselijk gezegd. Onze redding, ons geluk raakt God tot diep in Zijn binnenste.

Het is een lijn die wij in heel de Bijbel tegenkomen. Eeuwen voor Jezus horen wij over de profeet Jeremia, die ook in tranen was vanwege zijn volk. En een aantal decennia na Jezus zullen wij van Paulus horen dat hij ook diezelfde pijn voelt. Het deed hem zo'n geweldige pijn dat zijn eigen volk niet in Jezus geloofde. Paulus zegt zelfs (ik citeer even de Bijbel In Gewone Taal, Romeinen 9): *Wat ik nu ga zeggen, is de volle waarheid...: ik ben kapot van verdriet over mijn eigen volk, de Joden. ... Ik ben ziek van verdriet. Ik zou willen dat ik mijn volk, mijn eigen mensen, kon helpen. God zou mij mogen straffen en bij Christus weghalen, als ik mijn volk daarmee het geloof kon geven.*

God is geen God die geniet van straffen. God zint niet op wraak. Het is Zijn gekwetste liefde... en gekwetste liefde is een nog veel pijnlijker emotie dan boosheid. Het is zoals bij een kind dat steeds dwars ertegen in gaat..., je wilt hem zo graag voor de gevolgen beschermen..., je hebt al zoveel geprobeerd... maar je kunt uiteindelijk niet anders dan hem of haar loslaten... met alle pijn in je hart... met je zorgen over zijn of haar toekomst... met je verdriet, waar hij of zij misschien niet eens meer vatbaar voor is... Zo is God betrokken, als een hemelse Vader op u en mij. Zijn tranen zijn tranen vol van liefde. Zo gaan u en ik God blijkbaar aan het hart. Liefde was het. Onuitputtelijk.

Laat deze liefde van God voor u en jou tijdens de Paasdagen maar landen in uw binnenste. Maar ik hoop ook dat deze liefde van God u ook zal aanmoedigen om op dezelfde manier bewogen te zijn om de ander. Dat u met de ogen van Jezus naar de ander zult kijken. Geroerd en geraakt. .

Laten wij zo allereerst maar zoals Jezus naar de inwoners van Jeruzalem kijken. Ik las laatst van een collega die jarenlang in Jeruzalem zelf werkzaam is geweest en over 'Jezus die huilt over Jeruzalem' iets schreef: 'onze aandacht voor Israël is vaak om te huilen'. ... Tja..., wat doet het mij eigenlijk dat Gods uitverkoren volk, het volk waar God zo'n bijzondere weg mee gaat, Jezus nog steeds uit de weg gaat. Ik zag in de ogen van Jezus hierbij de poorten van Jeruzalem geen frustratie. Ook geen 'dan moet je het zelf maar weten'. Nee, tranen. Het deed Hem pijn. ... Voor Jezus was Israël geen verloren zaak. Jeruzalem zal een heel donkere periode door moeten gaan, zo zei Jezus... en Jezus zei eerlijk wat het pijnpunt was. Maar het was nog geen einde verhaal. Als Jezus opnieuw met Zijn leerlingen over Jeruzalem spreekt, dan zegt Jezus: 'Jeruzalem zal door de heidenen vertrapt worden, totdat de tijden van de heidenen vervuld zullen zijn. (Luk 21:24)' Er is voor Jezus dus nog steeds een 'totdat'. Gelukkig wel! Zou dat ook de hoop zijn, die Paulus koesterde, ondanks zijn verdriet om Israël? De hoop dat God toch nog een keer zal brengen voor Zijn uitverkoren volk?

Jezus' betraande ogen nodigen u en mij uit om met Zijn ogen naar de inwoners van Jeruzalem te kijken. Maar ook naar de inwoners van Schollebaar. Al die mensen, waarvan een heel aantal gelukkig is en het goed heeft..., maar waar ook zoveel mensen bekeld zijn geraakt... door verslavingen..., door gebrokenheid in gezinnen..., door relaties die onder spanning zijn..., door armoede. Misschien dat er wel heel veel mede door eigen schuld is ontstaan. Die inwoners van Jeruzalem werd ook duidelijk gemaakt wat zij er aan hadden kunnen doen. Maar op het moment dat Jezus de stad binnenrijdt, wijst Hij niet met Zijn vinger..., rijdt Hij niet met opgestoken vinger verder voorbij..., maar veegt Hij met die vingers zijn tranen weg terwijl Hij steeds dichterbij hen komt. ... Bewogenheid, om die ander..., welke weg hij of zij ook is gegaan..., hoe hij er op dit moment ook voorstaat..., met wat voor schuld of schaamte ook beladen..., hoe hij of zij op dit moment tegenover God en het geloof staat..., al die onderscheidingen en oordelen spoelen weg door Jezus' tranen om die ander.

Ik hoop dat u, jij en ik met diezelfde bewogenheid om de ander deze week weer zullen ingaan. Bewogenheid om diegene die je bij de supermarkt tegenkomt en probeert voor te dringen. Bewogenheid om die jongen in je klas die zo zijn best doet om stoer over te komen, omdat hij ten diepste misschien wel heel onzeker is. Bewogenheid met dat familie- lid dat zo ongenueanceerd is en altijd afstand schept. Bewogenheid om die collega die helemaal niets heeft met het geloof. Bewogenheid om die oudere bij je in de straat, maar ook dat kindje dat bij diezelfde oudere aan het belletje lellen is. Bewogenheid. Misschien soms wel tot tranen geroerd. Omdat die ander net als jij in Gods ogen zo kostbaar is.

Het ging Jezus maar om één ding. Vrede. Daarom reed Hij als de Vredevorst de stad binnen. Daarom wilde Hij zo graag dat het volk zou onderkennen wat tot hun vrede zou dienen (vers 42). Daarom zongen de engelen al in het begin van het Lukasevangelie al over vrede op aarde. En daarom mochten die mensen om Jezus heen, tot tegenzin van de Farizeeën, gewoon blijven roepen: 'Gezegend Hij Die komt in de Naam van de HEERE. Vrede in de hemel en heerlijkheid'. Die vrede van Jezus kost tranen. Het kost Hemzelf heel veel tranen en pijn. ... Het roept ook tranen op, als je die vrede die Jezus jou wil schenken, in je hart sluit. ... Maar het zal ook tranen kosten als je die vrede voor de ander zal zoeken. Maar die vrede, vrede met God, vrede op aarde, dat is het grootste geschenk dat God je wilt geven... en dat is het grootste geschenk wat je deze week aan de ander hebt te geven.